

Arrest

nr. 75 438 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2012 om 15 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. HEERMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 januari 2012 een vijfde asielaanvraag in.

1.2. Op 10 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 20.09.2011; dat het CGVS op 13.10.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus trof, dewelke hem dezelfde dag werd betekend;

Overwegende dat betrokkene geen dringend beroep indiende bij de RW tegen de beslissing van het CGVS;

Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 03.11.2011, overwegende dat hij op 04.11.2012 een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (13quater) kreeg; overwegende dat betrokkene geen beroep indiende tegen die beslissing;

Overwegende dat betrokkene een derde asielaanvraag indiende op 28.11.2011 ; overwegende dat hij op 16.12.2011 een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (13quater) kreeg; overwegende dat betrokkene geen beroep indiende tegen die beslissing;

Overwegende dat betrokkene een vierde asielaanvraag indiende op 30.12.2011 ; overwegende dat hij op 03.01.2012 een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (13quater) kreeg; overwegende dat betrokkene geen beroep indiende tegen die beslissing;

Overwegende dat betrokkene een vijfde asielaanvraag indiende op 23.01.2012 waarbij hij geen elementen voorlegt;

Overwegende dat betrokkene geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde teruggedreven.

(…)“.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 en 6 van het EVRM.

2.3.1. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een nieuw element heeft aangebracht.

Verzoeker stelt:

“Niet alleen is verzoeker in zijn land van herkomst met de dood bedreigd doch ook de situatie in gans Irak is op dit moment opnieuw heel instabiel ten gevolge van het wegtrekken van het Amerikaanse leger in Irak.

De Iraakse regering is immers niet in staat om het hoofd te bieden aan de interne problemen. In de eerste plaats is er het intersectorisch geweld dat terug de kop op steekt, doch ook zowel in Basra als in Bagdad wordt men dagelijks geconfronteerd met aanslagen.

Verzoeker terugsturen zou dan ook een manifeste schending inhouden van het artikel 3 van het EVRM.”

Betreffende de aangevoerde middelen stelt verzoeker dat wanneer hij teruggezonden wordt naar Irak, hij onmenselijke behandelingen zal ondergaan die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij is de situatie in gans Irak instabiel ten gevolge van het wegtrekken van het Amerikaanse leger. Hij is doodsbang en wordt in zijn land van herkomst met de dood bedreigd. In Basra en in Bagdad wordt men dagelijks geconfronteerd met aanslagen. Voorts meent hij dat artikel 6 van het EVRM is geschonden omdat hij op 10 februari 2012 de bestreden beslissing ontving en dezelfde dag het bericht kreeg dat hij zou gerepatriëerd worden. Daardoor heeft hij niet de mogelijkheid beroep aan te tekenen ondanks de nieuwe elementen, met name de gewijzigde situatie in Irak. Als nieuwe elementen haalt verzoeker in het verzoekschrift de “gewijzigde situatie in Irak” aan en verwijst hij naar een artikel van de website www.deredactie.be met als titel “Opnieuw een bloedige aanslag in Irak”.

2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer hij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu brengt de verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven nu het neergelegd artikel niet bij machte is dit aan te tonen. Zoals blijkt uit hetgeen volgt heeft verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangebracht. De asielinstanties hebben het risico op schending van artikel 3 van het EVRM al in het kader van de asielaanvragen onderzocht en geoordeeld dat geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker moet toegekend worden. Verzoeker brengt geen elementen aan die de asielinstanties voordien niet hebben gezocht en het geweld waarnaar verzoeker refereert bestond reeds ter gelegenheid van het onderzoek van de vorige (vierde) asielaanvraag. *Prima facie* toont verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. Daar waar de verzoeker tevens een schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat de verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, haar niet belet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op de verzoeker niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (cf. RvS 25 maart 2004, nr. 129 727). Een schending van artikel 6 van het EVRM, daargelaten de vraag in welke mate dit artikel van toepassing is op administratieve beslissingen inzake vreemdelingen, wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3. Wat de elementen betreft waarvan verzoeker stelt dat deze nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat op 3 januari 2012 naar aanleiding van de vierde ingediende asielaanvraag van verzoeker de beslissing tot weigering tot in overwegingname werd genomen en werd geoordeeld dat: *“Overwegende dat betrokkene een vierde asielaanvraag indiende op 30.12.2011 waarbij betrokkenen een groot aantal kopies van krantenartikels aanbrengt die een beeld geven van de algemene situatie in Irak: over geweld in Irak (meer bepaald inzake sektarisch geweld tussen soennieten, sjieten en Koerden), de kinderrechten, de terugtrekking van de Amerikaanse troepen, de aanslagen op politiekantoren en het verkiezingsgeweld”*.

Deze beslissing besluit dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat er wat hem betreft, een ongegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet en dat deze vierde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker als nieuw element voor zijn vijfde asielaanvraag aanhaalt: *“gewijzigde situatie in Irak”* en *“het wegtrekken van het Amerikaans leger”* en *“het intersectorisch geweld dat terug de kop opsteekt, doch ook zowel in Basra als in Bagdad wordt men dagelijks geconfronteerd met aanslagen”*. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag dezelfde elementen aanhaalt als deze die hij heeft aangehaald ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag, ingediend op 30 december 2011. De verzoeker toont niet aan dat hij bij het indienen van zijn vijfde asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad wijst er verder op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Derhalve dient besloten te worden dat de bestreden beslissing *prima facie* terecht stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

De vordering is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

N. WELLENS

De voorzitter,

M. BEELEN